

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Dialecticam, siue Scientiam de Veritate, in decem libros
distributam

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

III. An detur ratio communis indiuidui?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95210](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95210)

CAPVT III.

An detur ratio communis indiuidui?

22 **D** Ari negant Albertus Magnus, & Louanien-
ses cap. de specie. Item Martinez eodem cap. de
specie quæst. 3. Scot. in 1. distinct. 23. quæst. 1. Gab.
ibid quæst. vnica dub. 1. & in 3. dist. 1. quæst. 1. art. 1.
Aureolus distinct. 23. & 25. Necnon Caietanus, So-
tus, ac plures alij Thomistæ. Item ex nostris Cardinal.
Toletus capite de specie, Fonseca 5. metaph.
cap. 6. quæst. 5. sect. 4. & cap. 28. quæst. 1. sect. 3. Mo-
lina 1. part. quæst. 29. art. 1. disput. 3. §. confirmari
etiam potest, Valsequez, & alij, quibus libenter sub-
scribo. Namque ratio illa communis indiuidui el-
set, & non esset indiuiduum: consequens est abiur-
dum: ergo & illud ex quo sequitur. Rationem il-
lam non fore indiuiduum, suadet: tum, quia in-
diuiduum est, quod de vno solo prædicatur, at illa
ratio communis non prædicaretur de vno solo, sed
de pluribus inferioribus, si daretur: haud ergo ef-
set indiuiduum: tum, quia commune, & singula-
re opponuntur saltem respectu eiusdem, at ea ratio
abstracta communis esset: non ergo quid singulare,
& indiuiduum.

23 **E**inde rationem illam futuram esse indiuiduum,
æque facile potest euinci: primo, quoniam ratio
illa communis indiuidui de vno solo prædicaretur:
ergo esset indiuiduum: consequentia est perspicua:
probaturs antecedens, quia cum definitur indiui-
duum quod de vno solo prædicatur, ea definitio more
cæterarum suo conuenit definitio: sed definitum
eius definitionis est ratio illa communis, si forte
possibilis est: ergo ratio illa communis indiuidui,
vbi semel admittatur, necessaria ratione debet de
vno solo prædicari: maior apud omnes est in con-
fesso: minor etiam; eaque, si negetur, facile sua-
deri potest aliarum exemplo definitionum, quibus
nimirum omnibus id vniuersale est, vt rationes
communes, quodcumque hæc abstrahi possunt à
singularibus explicent: quo pacto definitio homi-
nis, vt sic huic soli, non autem Petro, vel Paulo
tandem definitio conuenit. Secundo, quoniam si
ratio illa communis indiuiduum non esset, sane ra-
tio indiuidui abstracta non foret ratio communis
indiuidui, sed alia ratio longe diuersa: quemad-
modum si ratio à Petro, v. g. & Paulo abstracta ne-
quaquam esset homo, abstrahi non posset ab eis ra-
tio communis hominis.

24 **H**uic argumento nonnulli primò respondent, ra-
tionem illam communem non esse indiuiduum, sed
rationem duntaxat vniuersalem: Primam autem, &
communem probationem oppositam eludere sibi vi-
dentur asserendo, definitionem indiuidui conue-
nire indiuiduo vt sic, non formaliter sumpto, sed
solum fundamentaliter. Contra tamen, quia indi-
uiduum fundamentaliter sumptum sunt plura indi-
uidua: at hæc, non de vno solo prædicantur, sed de
pluribus: ergo indiuiduo fundamentaliter sumpto,
neutiquam ea definitio conuenit.

25 **Q**uamobrem ei solutioni quidam ingeniosi re-
centiores addunt particulam, diuise; quasi supra-
dicta definitio competat indiuiduo fundamen-
tali- ter diuise sumpto. Sed contra etiam, quia indi-
uiduum fundamentaliter diuise sumptum, est hoc,
vel illud indiuiduum diuise sumptum: at hoc, aut
illud indiuiduum de pluribus saltem diuise præ-
dicari potest: haud ergo prædicari de vno solo con-

P. Lyncei Philosophia Tom. I.

gruit indiuiduo fundamentaliter diuise sumpto.
Confirmatur, quia in omni definitione definitum
supponit simpliciter, & pro suo immediato, ac for-
mali significato, non vero personaliter, & pro suo
mediato, & fundamentalis significato, aliàs in hac
definitione; homo est animal rationale; homo sim-
pliciter, & pro immediato, & formali significatio,
minimè supponeret: igitur etiam in definitione
indiuidui, indiuiduum pro mediato, & funda-
mentaliter significato, seu personaliter non supponit.

26 **A**d secundam rationem, quam nos opposuimus,
non video quid aduersarij respondere possint, nisi
fortè rationem illam abstractam esse indiuiduum
in actu signato, non vero in actu exercito. Cæte-
rum hæc solutio largitur intentum, & non tam
rationem communem indiuidui, quam nomen com-
mune indiuidui adstruit, cum actus signatus ad no-
men, exercitus ad rem ipsam pertineat. Et certè eo
pacto canis v. g. in actu signato ad sydereum, æquo-
reum, ac latrabilem, dici posset ratio communis.

27 **R**ursus secundo respondent alij, rationem illam
abstractam esse indiuiduum. Ad primam autem ra-
tionem oppositam dicunt, indiuiduum in commu-
ni, provt est à parte rei, non prædicari de pluribus,
sed de vno solo, tametsi provt actui intellectus
subest, de pluribus prædicetur: illud autem prius
sufficere, vt ea ratio communis, dici debeat indi-
uiduum. Ad secundam, rationem illam communem
sumptam à parte rei esse indiuiduum, & sumptam
per intellectum esse rationem communem: nihil
autem esse incommodi in eo, quod, idem diuersi-
modè sit indiuiduum, & ratio communis: indiui-
duum essentialiter, & intrinsece; ratio commu-
nis, & vniuersalis accidentaliter, & extrinsece.

28 **C**æterum hæc solutio non satisfacit. Primum,
quia ratio illa communis indiuidui à parte rei sum-
pta est collectio omnium indiuiduorum: at ea col-
lectio non est indiuiduum, siquidem collectio est
pluralitas, seu multitudo, indiuiduum autem vnum
est, porro vnum, & multa opponuntur, nec multa
vnum eadem ratione esse possunt: collectio igitur
indiuiduorum indiuiduum esse aut dici nequit: quod
si collectionem illam diuise sumptam indiui-
duum esse asserant, eodem modo, quo auctores pri-
mæ solutionis oppugnari possunt. Secundo dupli-
cet ea solutio, quia, si ratio illa communis indiui-
dum accidentaliter sumpta, & in statu abstractionis
indiuiduum non est, certe non tam ratio indiuidui,
quam alia longè diuersa communis erit huic, & illi
indiuiduo: quo pacto, si homo, vt sic, & in statu
abstractionis neutiquam esset homo, sane ratio com-
munis hominis nulla daretur, vt supra arguebamus.

29 **S**ecundum argumentum pro ea sententia esto. Si
ratio communis indiuidui ab hoc, & illo abstrahi
posset indiuiduo, conceptus vltimus indiuidui, siue
hæcitas non esset indiuiduatio: consequens est
adeo manifestè absurdum, vt nihil supra. Seque-
la vero in hunc modum probatur: conceptus vlti-
mus indiuidui, v. g. Petri virtualiter distinguitur
ab indiuiduatione; conceptus igitur vltimus indi-
uidui, siue hæcitas nequaquam est indiuiduatio:
consequentia haud videtur posse in controuersiam
reuocari: suadeturs antecedens: distinctio virtualis
intrinseca formalitatum est fundamentum abstra-
ctionis, per quam altera formalitas abstrahitur ab
altera: sed indiuiduatio vt sic à conceptu vltimo
Petri, & conceptu vltimo Pauli, siue ab hæcitate
vnius, & hæcitate alterius abstrahitur: iam igitur
conceptus vltimus indiuidui, siue hæcitas vir-
tualiter intrinsece ab indiuiduatione distinguitur,

ac proinde formalissime indiuiduatio non erit, quo tamen, vt dictum est, nihil dici potest absurdus.

30 Huic argumento respondent obiectiue præscindentes, conceptum vltimum indiuidui, siue hæccitatem Petri, v. g. virtualiter inadæquate ab indiuiduatione distingui, ac proinde formaliter, seu quidditatiue indiuiduationem esse posse, haud secus, ac homo est formaliter rationalis, esto à rationali sit virtualiter inadæquate distinctus. At male, quia omnis distinctio virtualis inadæquata duorum est cum distinctioe adæquata aliquorum coniuncta, vt vel exemplo conspicuum est adducto: siquidem homo inadæquate à rationali distinguitur, eo quod animalitatem ab eo adæquate distinctam includat; at in conceptu vltimo Petri nihil est adæquate ab indiuiduatione distinctum, aliàs ille vltimus non foret, quippe qui in alium conceptum partialem ab indiuiduatione adæquate distinctum posset ulterius resolui.

31 In sententia verò negante præcisiones obiectiuas, in qua eodem modo procedit argumentum factum, ei responderi consuevit, Petreitatem à qua indiuiduatio abstrahitur, ab ea inadæquate distingui propterea quod ratione nostra indiuiduatio sit penes omnia, quæ formaliter vt est Petreitas, includit, cum tamen è conuerso indiuiduatio vt sic non sit formaliter Petreitas: cuius ratio est, quia indiuiduatio vt sic sine Petreitate concipi potest, non è conuerso, in quo nullam est cernere repugnantiam: proinde conceptus vltimus indiuidui Petreitas, v. g. est formalissime indiuiduatio, quantumvis ab ea hæc abstrahatur. Carterum hæc solutio haud est solidior priori. Displicet ergo, tum, quia eius authores inconsequenter loquuntur, sibi que non satis cohærent, cum paulo supra rationem illam communem indiuidui indiuiduationem esse negarint, modo verò eam esse indiuiduationem admittant. Tum secundo, quia distinctionem rationis obtrudunt non mutua, quæ tamen haud minus repugnat, quam distinctio realis irreciproca, atque in contrarium non recurrens, iuxta dicenda à nobis in Metaph. l. 5. tr. 1. c. 5. & aliis.

32 Tertio respondebit fortasse aliquis, conceptum vltimum Petri, v. g. esse indiuiduationem, & aliquid aliud, & hoc aliud esse indiuiduationem, & insuper aliud; & rursus istud aliud esse indiuiduationem, & præterea aliud; atque ita sine termino: hoc autem sufficere, vt indiuiduatio possit abstrahi; quo pacto dicemus in Metaph. citato libro quinto tract. 1. cap. 10. & 11. quamlibet differentiam esse ens, & aliud ab ente sine fine; atque id esse satis, vt ab omnibus abstrahatur ratio entis. Verum etsi ea doctrina enti applicata, haud sit improbabilis, huic tamen instituto, in quo versamur nescio quomodo possit ita accommodari, vt verisimilitudinem præferat aliquam: quæro enim; vt potest esse conceptus vltimus, qui semper est resolubilis in alium vltiorem? quamobrem, vti in primo inferbatur argumento, contra auctores diuersæ sententiæ indiuiduationem, si posset abstrahi, fore indiuiduationem; & simul eam non fore; ita hic licet inferre, aduersus eos, quibus præsens fortasse solutio placebit, conceptum vltimum Petri v. g. fore, ac non fore vltimum fore quia id supponitur, non fore ob causam iam iam insinuatam. Adicio argumentum factum hac postrema solutione non obstante, saltem habere vim ad homines, vt aiunt, esseque ad minimum efficax aduersus eos, qui transcendentiam entis, & indiuidui negant, nec non eos, qui formalitatum infinitatem reiiciunt.

33 Tertium nostræ sententiæ firmamentum esto. Si daretur ratio communis indiuidui, sequeretur processus in infinitum: namque ratio illa communis est indiuiduum, & cum inferioribus in ratione indiuidui conueniet: erit ergo, vt ab ea, & inferioribus, secunda ratio communis indiuidui possit abstrahi: quæ cum sit etiam indiuiduum, cum suis inferioribus, in ratione indiuidui conueniet, & sic tertia ratio communis indiuidui poterit abstrahi, & ab hac iterum quarta, & sic in infinitum: rationem autem communem indiuidui indiuiduum esse ex dictis est perspicuum.

34 Respondent obiectiue præscindentes; sicut ex hac humanitate, & humanitate in communi non abstrahitur alia humanitas, alioqui fieret, vt in omni abstractione sine fine abiremus; ita similiter non esse cur ab hac indiuiduatione, & indiuiduatione vt sic, alia abstrahatur indiuiduatio. Sed hæc solutio non eleuat argumenti difficultatem: quia humanitas quatenus hæc est, siue hæccitas humanitatis non est formaliter humanitas: vnde non mirum, quod ab humanitate vt sic, & hac humanitate, qua tali, siue hæccitate nequaquam abstrahi possit alia humanitas: ast ratio illa communis indiuidui formaliter est indiuiduatio, & hæc indiuiduatio, siue hæccitas est formaliter indiuiduatio: ergo ab vtraque secunda indiuiduatio in communi, & tertia, & sine fine vltior abstrahi poterit, quantumvis ab humanitate vt sic, & Petreitate alia humanitas vt sic abstrahi nequeat, propter id nimirum, quod humanitas vt sic, & Petreitas in humanitate non conueniunt.

35 Respondent secundò non præscindentes obiectiue; indiuiduationem vt sic ex parte obiecti non distingui: proinde rationem communem, & vniuersalem indiuiduationis ab vtraque abstrahi non posse, cum omne vniuersale plura inter se distincta pro fundamento postulet. Contrà tamen, quoniam à formalitatibus ratione distinctis, siue ea ratio sit obiectiua, siue formalis vniuersale abstrahi potest, vt ostensum est in principio libri præcedentis: at indiuiduatio vt sic, & talis indiuiduatio quatenus talis distinguuntur quodammodo ratione; alioqui quò pacto fieri posset alterius ab altera abstractione ab vtraque ergo abstrahetur tertia indiuiduatio vt sic, & ab hac rursus quarta, & sic vltra.

36 Tertio non deerit, qui fortasse respondeat, haud repugnare infinitatem formalitatum virtualiter distinctarum, vt vel à nobis concedatur in Metaph. lib. 2. & lib. 5. cum erit in altero sermo de distinctione virtuali, & in altero de transcendentia entis. Cur ergo repugnet in præsentis infinitas abstractionum? aut, quod perinde est, quid est, quapropter non possint dari infinitæ indiuiduationes communes, quarum aliæ sint superiores aliis, & quæ velut hydræ capita denuo semper pullulent? Quomodo tamen hæc solutio placeat in causa est, indiuiduationem in communi primò abstractam continere sub se omnes: qui ergo fieri potest, vt supra eam sit, non solum alia quædam indiuiduatio in communi, sed quod omnem superat fidem, infinitæ. Vnde vti in primo disputabamus argumento prima ratio communis indiuidui erit, & non erit indiuiduatio in communi: erit, vt solutio supponit: non erit, quia non tantum aliquam rationem indiuidui, sed etiam infinitas sub se neutiquam continet. Quo pacto si homo, vt sic infinitus, imò si vel vnum sub se non cohiberet, haud esset ratio communis hominis. Par conditio est entis; par cuiusvis alterius conceptus communis.

Quantum

37 Quartum argumentum pro nostra sententia sit: quia iuxta contrariam speciem de indiuiduo, homo v.g. de Petro immediate prædicari non potest. Consequens est absurdum, & quod, vel aduersarii inficias eunt. Sequelam suadeo: ratio illa communis indiuidui inter Petrum, & hominem mediet: igitur homo de Petro non posset immediate prædicari: consequentia est in propatulo: probatur antecedens: Namque ratio illa communis indiuidui est verè indiuiduum: at indiuiduum iuxta dialecticos omnes speciei subiecti, eaque inferior esse debet: rursum ea ratio communis indiuidui est superior Petro, ut exploratum est: iam ergo ea ratio communis indiuidui est inferior homine, & superior Petro, atque adeo inter vtrumque media, & in amborum confinio posita.

38 Argumentor quintò: Per actum, quo plura exprimuntur indiuidua nequit abstrahi ratio communis indiuidui: sed per actum respondentem huic voci, *indiuiduum*, plura indiuidua explicantur: igitur per eum actum ratio communis indiuidui abstrahi nequit, ac proinde per nullum: etenim ille, si quis alius rationem illam communem abstrahere posset, ac deberet: maior est perspicua: minor suaderetur, quia per illum actum indiuidui, seu carentia diuisionis exprimitur, ac per coniequens ipsa diuisio: at diuisio non, nisi inter multa intelligi potest: igitur multitudo per eum actum exprimitur: cum ergo multitudo sit aggregatio quædam unitatum, necesse est, ut is actus plures unitates, siue indiuiduationes exprimat.

39 Tandem argumentor. Nequit dari ratio communis differentie infimæ: si enim est ratio communis & superior quomodo potest esse infima: at differentia indiuidualis, & numerica est infima: eius ergo nequit dari ratio communis: maior vna proposita est, atque probata: minor suaderetur, quia tamen infra differentiam genericam sit specifica propterea quod genus prædicetur de pluribus differentibus specie, & infra differentiam specificam ea, quæ dicitur numerica, & indiuidualis, eo videlicet, quod species prædicetur de pluribus solo numero differentibus; cæterum infra indiuidualem, ac numericam non est alia vlla differentia: haud enim est ab indiuiduo speciei subiecto descendere ad alia inferiora inter se diuersa: differentia igitur indiuidualis est infima, cum id sit infimum in vnoquoque genere, infra quod non est aliud quidpiam.

C A P V T IV.

Quid alijs de conceptu communi indiuidui sentiant.

40 **E**vm dari posse affirmant B. Thomas 1. part. q. 30. art. 4. corpore. Ioannes à S. Thoma quaest. 9. log. art. 2. Hurtadus disp. 5. log. sect. 7. Arriaga disp. 7. log. sect. 4. subsect. 2. Tellez disp. 6. log. sect. 4. concl. 2. Aueria in log. quaest. 9. sect. 12 per totam, & sect. 16. in solut. obiect. 1. Suarez disp. 6. met. sect. 8. Rubius cap. 3. de spec. quaest. 6. n. 13. Doctor Canterus, tum cap. de spec. tum cap. de substantia. Compton. disp. 35. log. sect. 1. num. 6. Oña, Conimbricenses, & alij complures, tum ex nostris, tum etiam ex exteris. Pro quorum sententia obiicies primo: Petrus v.g. est verè & propriè indiuiduum & Paulus etiam: ergo sunt similes in ratione indiuidui: hæc ergo ab eis abstrahi potest, haud secus, ac ratio communis hominis ab eis abstrahi potest, quia sunt similes in ratione hominis.

P. Lyncei Philosophia Tom. I.

minis ab eis abstrahi potest, quia sunt similes in ratione hominis.

Obiicies secundò: vnum, & indiuiduum perinde sunt, atque in idem recidunt: sed datur ratio communis vniuersi, ergo & indiuidui. Sequela videtur perspicua, necnon maior: probatur autem minor, quoniam abstracta essentia proprietas abstrahi potest, ac debet, qua ratione à Petro & Paulo abstrahere datur, non minus risibile, quam hominem: sed ens à suis inferioribus abstrahi potest: ergo & vnum entis affectio, ac proinde huius est ratio communis. Obiicies tertio, & præcedens confirmabis argumentum: vnum, quod consequitur ens, velut eius attributum, & quod simul cum eo necessaria ratione abstrahitur haud est vnum transcendente ab indiuiduali, vniuersali, & virtuali abstractum, ut aliqui fingunt: ergo est vnum indiuiduale, siue indiuiduum, atque adeo huius datur ratio communis: consequentia verti nequit in dubium: suaderetur antecedens, quoniam vnum illud transcendente abstractum, ab indiuiduali, vniuersali, & virtuali, esset superius, & inferius, vno vniuersali: superius, quia ab eo abstrahitur: inferius, quia vnum vniuersale, continet sub se vnum vniuersale, v.g. animal, hominem, equum, &c. adeoque illud vniuersale, quod peculiariter abstrahitur à triplici vno.

Obiicies quartò: Petrus v.g. est similis Paulo in ratione indiuidui: hæc ergo potest ab eis abstrahi: consequentia palam est ex dictis: antecedens, cuius maior est difficultas, probatur ita: si Petrus non esset similis Paulo in ratione indiuidui, essent ambo in ea dissimiles propriè, sicut hæc linea, si non est alteri æqualis, hoc ipso est ei inæqualis: sed non est alter alteri dissimilis in ratione indiuidui: tum, quia ambo sunt conceptus omnino similes, nullamque admittentes dissimilitudinem, ut omnibus est in concessio: tum etiam, quia aliàs distinguere duo quædam esset ea dissimilari.

Obiicies quintò: duo indiuidua creata quatenus indiuidua non magis differunt, esto vltimo differant quam ens creatum, & increatum reale, & rationis: horum enim est infinita distantia per defectum alterius extremi, eiusque summam imperfectionem; illorum vero, scilicet entis creati, & increati per excessum alterius extremi, eiusque summam, & illimitatam perfectionem: quæ autem est infinita distantia, ea non patitur aliam se superiorem. Tum sic: ab ente creato, & increato reali, & solius rationis, quantumcunque distent, ac differant inuicem, potest nihilominus abstrahi ratio communis entis, ut ostenditur in metaph. lib. 5. tract. 2. cum nobis erit sermo de vniuocatione entis. Quantaunque ergo sit distantia, ac diuersitas indiuiduorum propt talium, poterit tamen ab eis abstrahi ratio communis indiuidui in qua cuncta conueniant.

Obiicies sextò: si non posset abstrahi ratio communis indiuidui, maxime, quia ea foret indiuiduum & simul ratio communis: hoc autem, esto sequatur, haud est adeo absurdum, atque à nobis supponitur: quin potius in nostris debet admitti principii: namque tract. 2. huius libri admissimus prædicabile in communi esse simul superius, & inferius respectu primi prædicabilis, videlicet generis, à quo, & cæteris quinque abstrahitur: quid ergo veremur in præfenti, admittere rationem abstractam ab omnibus indiuiduis propt talibus esse simul indiuiduum, & rationem communem, siue vniuersalem. Obiicies septimo: quando eminens conspicio hoc animal, illud esse indiuiduum cognosco, & quale indiuiduum sit ignoro: distinctus igitur est conceptus indi-

E e 3 uidui